

Organ Spółki Wydawniczej — Wychodzi dwa razy na tydzień.

ROK V. | Wydawca: Spółka Wydawnicza „Lud” | KURYTYBA, DNIA 19 LUTEGO 1924. | Redaktor: Ks. Stanisław Piasecki | Nr. 15.

Adres dla listów: — Curityba, Caixa Postal 155 — Adres Redakcji: Curityba, Avenida: Dr. Jayme Reis 115. — Paraná, Brasil.

Trzeci Walny Zjazd Związku „Oświata” w Kurytybie.

(Dokończenie) W związku z temi sprawami poruszono także myśl utworzenia jednego związku nauczycielskiego, który nie przyszedł do skutku wobec uporczywej woli delegatów związku nauczycieli grupujących się przy „Kulturze”.

Kursów nauczycielskich uznano za stosowne rozwiązać się, trzeci Zjazd Związku „Oświata” jest za utworzeniem Delegacji Polskich Związkw Oświatowo-Wychowawczych projektowanej przez Zjazd Związku Towarzystw „Kultura” a nie wiele różniący się od projektu „Komisji Szkolnej” p. Szumowskiego.

byłemu kierownikowi kursów języka portugalskiego w Kurytybie. Odczytano jeszcze projekt uchwały przedstawiony przez delegatów Towarzystw Sportowych w Brazylii. Po dłuższej dyskusji postanowiono przyjąć następującą uchwałę, przedstawioną przez Ks. St. Piaseckiego, a która w streszczeniu opiewa, że „Zjazd udziela pełnomocnictw przyszanemu zarządowi „Oświaty” do pertraktowania z „Harcerzem”, o ile ten powstanie niezależnie od obecnie istniejącej tu organizacji polskich i będzie się opierał o Z. H. P. we Warszawie.

ansu. P. Ogiński zaś z Abanches oświadczył, że rejestracja się u władz wiele zysku nie przynosi, a raczej przyczynia się do większego obciążenia rolników podatkami gdyż rząd za wszystko co daje, później ściąga podwójnie. Książd J. Góral z Abanches prosi, aby sekretariat „Oświaty” zajął się rejestracją kółek rolniczych. W odpowiedzi zaznaczył Ks. St. Piasecki, że sekretarz, który i tak obciążony jest pracą, nie może poradzić, gdyż delegat ministerstwa rolnictwa w Kurytybie najchętniej pertraktuje ze samymi kolonistami, wobec tego radzi, aby kółka wybrały z pośród siebie 2 delegatów i ci razem ze sekretarzem „Oświaty” przeprowadziliby te sprawy. Tego zdania byli także p. p. Lachowski i Tempki.

Ogłoszenia „Oświaty”.

Już wyszła jako N 2 wydawnictw „Oświaty” MAŁA GRAMATYKA JĘZYKA PORTUGALSKIEGO wraz z rozmówkami dla szkół i samouków. — Autor tej gramatyki, dobry znawca języka portugalskiego w jego brazylijskim odzieniu, wyczerpał w 37 lekcjach cały materiał grammatyczny. Gramatyka ta podejmuje najważniejsze reguły i wielką liczbę słów i wyrażeń, aby uczącym się z niej ułatwić jaknajprędzej POTOCZNA ROZMOWĘ w portugalskim (brazylijskim) języku. Z tego względu także nadaje się ta gramatyka do SZKÓL DLA DZIECI 3 i 4 STOPNIA, które już zajął podstawowe pojęcia grammatyczne. Dobro najszerszego „goju polskiego” w Brazylii miało „Oświata” na celu przy wydawaniu tej gramatyki, przeto obrała drogę, która jej się wydawała względnie najlepszą, aby z niej korzystała jaknajwiększa liczba Rodaków, którzy nie zadowalając się ciężką pracą po kolonjach, chcą chwycić się zawodów wyższych i zyskowniejszych. Jako uzacznienie dodano do gramatyki tej ROZMÓWKI NAJPOTRZĘBNIJSZE: w podróży, w hotelu, na morzu, na kolonii, w rodzinie, przy zakupieniu w sklepach, powitania, odwieżenie i t. p. Cena za 1 egzemplarz gramatyki w oprawie ładnej i miłej, w papierze wynosi 4\$000, w oprawie kartonowej na zwykłym papierze 3\$000, broszurowana 2\$000. ZAKUPUJĄCY W TUZINACH w sekretariacie „Oświaty” otrzymują darmo dwa egzemplarze na każdym tuzinie jakiejkolwiek oprawy, to znaczy, że płacąc tylko za 10 egzemplarzy a otrzymują 12. SKŁAD GŁÓWNY: „OŚWIATA”, Kurytyba, Caixa postal 155. Gramatykę tę można także nabyć w Redakcjach i Księgarniach polskich w Kurytybie.

Hrabia Damian

Milcząc zaczęli jeść a Horpyna usiadła pod oknem i płakała. — Czemu płaczesz, Horpyno, — spytał Hryć. — Lecz dziewczę nie nie odpowiedziało na to zapytanie. Przeto Hryć poświadku niej i po raz drugi zapytał: — Czemu płaczesz? — Jak nie mam płakać, — odpowiedziała Horpyna, — gdy widzę, co się tu dzieje. Ach, Boże, ile krwi, ile król... A mój ojciec zachęca do morderstwa. Pan Bóg nas skarże za to wszystko. W tym tu skler-u siedział pan Młodanowicz, zanim go wywiedli na smierć okropną. W działam, patrzajam no to morderstwo... — A nie mogłaś go ukryć lub zjad wyprowadzić? — spytał Hryć. — Myślałam o tem i matka też myślała, lecz pilnowali... A prztem Gonta ojcu powiedział, że winną głowę za więźniów odpowiada. Gdyby pan gubernator był uszedł, oca b'liby głowę ściebi. Ratując więźnia, byłabym ojca zgubiła. Hryć zamilkł i rozważał długo, aż w końcu przystąpił do Horpyny i rzekł: — Przysięgnij, że nie zdradzisz tego, co ci powiem. — Czego chcesz odemnie? — Przysięgnij, — Przysięgam. — Towarzysz mój nie jest kozakiem, lecz Lachem. — Ach!... — Cicho bądź i słuchaj! Mówisz go ukryć tak, żeby go nikt nie znalazł. A przedewszystkiem twój ojciec. Ukryjesz? — Ukryje.

— Gdzie? — W piwiacy. — Czy tam pewno? Czy tam nikt nie chadza, mianowicie ojciec twój? — Nigdy. — Gdzie ta piwiaca? — Tu, — rzekła Horpyna i wskazała ciele drzwiczki w podłozie alkierza. Młoda je było łatwo podważyć i otworzyć. Gdy to Horpyna uczyniła, ujrzeli obecni kilka stopni w głąb. Hryć skłonił na hrabiego i obaj zeszli do lochu. Hryć miał taki plan: Hrab'a ukryje się w lochu, tak długo, aż Hryć nie wyszuka sposobności do ucieczki. Hrab'ia zgodził się na to i pozostał w piwnicy, podczas gdy Hryć wyszedł, zakuł w dykizy. Zależwie to uczynił, gdy z przyległej loby odezwał się głos wuja Bohatego. Hryć wyszedł z alkierza. — A twój towarzysze gdzie? — Zginęli mi w tłumie, — odpowiedział zapytany: — nie wiem, co się z nimi stało. — Przecież jeden, taki wysoki, przyszedł razem z tobą, — rzekła na to ciotka. — To był ktoś tam, — odparł Hryć, — przyszedł i poszedł. A chcąc przerwać rozmowę, zwrócił się do wuja i zapytał: — Czy iżenotujecie mnie do jutra? — Jakże się możesz o to pytać? Czyż albo mój krewny? Zostań u nas tak długo, jak chcesz a radzę ci zostać, bo teraz każdy zginąć może lek i two, jak mucha w lecie. — Kiedyż ustana te mordy? — Aż wszystkich Lachów i żydów pie wytną, — zaśmiał się Bohaty; — Ukraina będzie potem spokojna. Dąsyc się Lachowie nad nami napapanowali! — Lecz czy myślicie, wuju, że król

połski i pan wojewoda Potocki nie będą się męśli za to, co się tu stało? — Za słabi są na to. Pamiętaj, chłopcze, że za nami jest najjaśniejsza imperatorowa Moskiewska a ona nas obroni przed królem i panami. My teraz będziemy panami. Jutro rozdzielą będą lupy. Każdy z nas coś dostanie. Nie mały bogactw zdobylismy na Lachach i żydach. Pan Gonta zostanie hetmanem Ukrainy, jak Chmielnicki przed dawnym laty. Bohaty rozgadawszy się, opowiadał obszernie o wszystkim a widąc po nim było, że z lubością zamuje się tam, co będzie i ma nadzieję, że i on bez nagrody nie pozostanie... Tymczasem noc przykryła swemi mrokami Humań i porażyla w ciemnościach straszliwa młjście mordu. Kto z młodzieńców żył był jeszcze, i kto się dal ochrzcić po prawosławnemu albo kto z leski Gonty i Zeleżniaka życie ocalił, tego zamknęto w wielkiej izbie kozar.

Było tam załozwie kilkadziesiąt osób, przeważnie niewiast. Znajdowała się między niemi córka Młodanowicza Weronika i syn jego Pawłus, oraz Chmieliewicz, zarzązca. Była jeszcze w koszarowej izbie pani Obuchowa i żona pułkownika kozaków, a przełożonego Gonty, któremu pod boo zbantowany sennik pozwolił oddalić się z obozu z przychylności, jaką ku niemu miał. Wszyscy zamknięci w izbie i strzeżeni bardzo pilnie, przepędzili noc w trwodze wielkiej, nie wiedząc, co im dzień przyniesie... Gdy ranoek zawitał i rozjaśniał świat, groza bumańska przedstawiała się dopiero w przerażającej jasrawości. Ulice były trupami zasane tak, jak zasłane jest bolsko podczas żniwa, gdy gospodarz, chroniąc snopy zboża przed deszczem, powraca ją w beładzie do

bie dobrać do pomocy odpowiednie siły w ramach dotychczasowego na ten cel budżetu. Skarbnikiem został ponownie p. Piotr Krzyżanowski. Na członków za-

stodły. Gdy z zapadającym wieczorem tu i owdzie między ranymi słychać było jeszcze słabe jęki, i raz uleciało z tych pobitych ludzi wazy to żywe. Leżeli więc te trupy na ulicach, na placach, jak snopy, wszystkie straszliwie porażone, skrawione i w zyszkio z szat odarte. Widok ten straszliwy musiał grozić przejęć każdego człowieka. Dzikie zwierzęta z pewnością nie byłyby takich okropności się dopuściły. Zgłodniałe byłyby obżerały się pobitemi ciałami, lecz nie byłyby się pastwiły, urągając wszelkiemu uczuciu ludzkiemu i prawu Boskiemu. Hładzamy w Humanu gra, sował gorzej od zwierząt. I w każdym miejscu by się serce naśladk tych okropności. Gonty jednak z Zeleżniakiem wsiadłszy rano na koń, objeżdżali jak triumfatorzy miasto, puszczając oczy zwycięstwom. Gdyby Pan Bóg wskrzesił te tysiące zabitych, zuste jęć, przez nich podniesiony, zatrząsłby krajami a skarga ich deciałaby jak grzmot po świecie. Ale tymczasem leżeli wszyscy cisi, ciała ich przestępy odczuwać mogli a dusze dopraszaly się miłosierdzia Boskiego. Gonta iohat dumny, rzucając okiem dokola. Obok kościoła farnego zatrzymał konia i zaczął się śmiać. Tuż przed bramą kościelną, powieszona na słupkach, świeża Wadowskiego na pasku św. Franciszka, który przy sobie nosił; z jednej strony powieszono żyda, z drugiej p. a, obok zaś umieszczono tablicę z takim napisem: „Lach, żyd, sobaka, wse wleci odnaka”. (Polak, żyd i pies to jedna wiar). Panu Goncie napis się pod but Wska zwał go towarzyszem i chwalił kozaków, którzy taki figiel urządzili. Potem zuchwał wszyscy przed dom Bohatego a Gonta polecił, a aby z koszar przyprowadzono wszystkich tamże zamkniętych.

Ciąg dalszy nastąpi

